

# MUUAN RIEKKO

Veikkosijo n:o  
15 7.11.1961



Aikaisempina aikakausina isät artoivat lapsilleen kuun taivaalta. Nykyaikainen Kaija sanoi isälleen, joka lähti matkalle kauas pohjoiseen, Savoan:

— Isä, tuo minulle riekko.  
— Kuollut, kynitty ja paistettu-ko, kysyi isä.

— Ääh, ei. Ihan oikea, elävä. Siispä isä-kulta matkakilreittensä ja töittänsä ohella ehätti kertomaan vikkelle savolaisystävillään, jotka asuivat suurten metsien keskellä, että Kaija tahtoo riekon. Koska isä oli varteenotettava ja tärkeä herrashenkilö valtakunnan oikein pääkaupungista, alkoi ennenkuulumaton elävän riekon pyydystys.

Jossa koettelemuksessa Aatu Mehtäminen peri voiton. Ja kiikutti kannellisessa pärekoriassa paljain käsin sieppaamansa lintun herrasmiehelle. Sanoi saaneensa sen joikumalla, kurnuttamalla ja raksuttamalla kuin mitä ruokaa-antavaisiin ja miellyttävin riekko-emo konsanaan. Sen jälkeen näin hän äännytettyään erään hiukan yksinkertaisen ja keskenkasvuisen

riekkokyksilön toimi kuin paholaismaisin hyökkääjähaukka.

Eli yksityiskohtiin lähemmin puuttumatta tässä trageiassa kukaan korpien pimennöissä, tuossa olisi elävä riekko. Ja pärekori ynnä siellä pullanmuruja ja muuta ravintoa lintueläimelle matkaa varten.

Jonka lahjan isä lastenystävä tytyväisenä vastaanotti, kiitti ja nousi kori kädessään junaan Miettien näin mieleessään, josko pitäisi ostaa koko- tai puolieläinlippu, kun korista kuului selvästi mah-tavaa rapinaa, pauhua ja äkäistä riekonkiroilua. Mikä saattaisi antaa aihetta jonkinlaisiin tunkeille- viin tutkimuksiin rautatiehenkilö-kunnan taholta.

Mutta säästäväisenä miehenä isä päätti vaikka kertoa olevansa itse hiukan raksuttavasti kiroileva ja uhmaten pani vain korin vierelleen junanpenkille.

Tällä tavalla ei kuitenkaan olisi pitänyt menetellä. Ei rahan säästämisen aina tuo mukanaan su-nausta. Päinvastoin, usein siitä seuraa juuri kirousta ja väärinkä-

sityksiä ja kateutta ja pahansuo-paisuutta lähiympäristön taholta. Niinkuin nytkin taas kävi.

Edellä mainittu, käsinpyydetty riekko sattui olemaan kaikesta yksinkertaisuudestaan huolimatta hyvin pahansisäinen, lisäksi pahantapainen. Kokemuksesta se oli ottanut oitis opikseen ja tullut tästä yhä vaikeammin häiriytyneeksi, melkein psykopaatin asteelle.

Se alkoi kohta puoleen junaan päästyään kauhealla tavalla purkaa patoutumiaan ja siivota aita-juntaansa. Koska riekonkieli on toistaiseksi vähän tutkittua ja sanakirjoja tuskin vielä on kunnollisempia saatavissa, ystävällisesti tässä suomennetaan valmiiksi riekon puheet.

Aluksi tuli tällaista:

Kuka, kuka, kuka riivattu — räks, räks (räkätystä, inhoittavaa, karmeaa) luulee, että tässä älyttö-män ahtaassa pärekoriassa pitäisi voida oleskella päiväkausia. Pääs-täkää ulos ja heti. Ottaa aivoon, niin vimmasuttua. Räks, räks.

Mitä puhetta seurasi kokelleva hiljaisuus. Ja hämmästyttävän yleistä pyöreäsilmäistä tollotusta ja tuijotusta neljän kanssamat-kustajan taholta.

Joista kaksi oli naispuolisia, kaksi miespuolista siten, että eräs viimeksi mainituista oli poikalap-si, arviolta kuusi vuotta.

Vaikka yleisesti on saatettu tie-doksi, että vaikeneminen on kul-taa ja puhuminen hopeaa, eivät ihmiset aina oikein tunnu tajua-van näitten jalometallien keski-näistä arvojärjestystä. Vai miten onkaan selitettävissä, että heti aina ollaan puhumassa ja huutelemassa, niinkuin nytkin. Kaikenlaista, kuten:

— Hyvänen aika — mitä ihmet-tä! Mitä teillä on siellä korissa?  
— Pärekorin ei saa ketään sul-loa, se on selvästi kiellettyä. Sin-

nehän voi tulla liian vähän ilmaa, se on vaarallista, oikein epäterveä. Lisäksi raakaa ja luonnotonta kuljetella omaisia tai ystäviään koreissa. Vaadimme, aukaiskaa kori kuten tuo onnetonkin huutaa.

Kun tähän vielä hento kuusi-vuotiaan pojan ääni lisäsi:

— Onko se tuon sedän oma pieni poikalapsi, jonka se on itse laittanut sinne?

Tuli isä raukka onnettomaksi, nousi ylös, istui alas, ravisteli koria, koetti selitellä, hiukan naurukellakin hermostuksissaan. Oli olevinaan huoleton, tarjoili tupakoitakin joillekin, vihelteli, yskikin. Katseli toisia todella sinisillä silmillään.

Mutta ei sittenkään aukaisut korja, ei puhunutkaan mitään.

Kori sen sijaan päästeli edelleen melkein mitä tahansa ääniä. Todella arvaamattoman sisukkaista riekkoja kasvaa maamme metsä- ja suoalueilla. Riekko jopa — aivan uskomatonta — tokaisi:

— Ja nyt — krääk, krääk — kansi auki ja näillä sekunneilla Pullasotkut pois. Tuollaista löllötettyä möllöä, kuvottavaa. Miksi hiivat puluksi luulevat. Jos ei se kansi aukea, saattaa tulla erinäisille henkilöille ikävyyksiä.

Minkä jälkeen isän, joka aivan oikein aina koettikin juuri välttää ikävyyksiä mieluummin kuin niitä aikaansaada, oli melkein kuin pakko aukaista kori.

Missä itsensä raivoon riehaantunut riekko ei aluksi osannut kuin töllöttää nokka ammollaan, mutta pianpa se siitä piristyi ja lehahti siivilleen. Lenteli ympäri vaunua, raksutti, mäkätti, elämöi, melkein lensi ihmisten silmille ja sai aikaan täydellisen epäviihtyisän matkustustunnelman.

Ei sellaisessa junavaunussa ole ollenkaan miellyttävä olla, missä

lentelee metsäneläviä, nehan eivät siis kuulu sinne, vaan kuten voidaan arvata, juuri metsässä ne ovat omiaan ilahduttamaan luonnonystäviä.

Siihen sitten kanssamatkustajat taas tietysti huutelivat valittavai valkerruksiaan. Kuten:

— Korjatkaa tuollainen lintu pois. Sehän on epäsiistikin. Katsokaa nyt hyvä ihminen! Ai, ai, hattuni on tärvelty, siinä on selvää linnunkakkaa. Siistikää jäljet, korjatkaa vahinko, apua!

— Apua, tuokaa junailija, useampia. Täällä täytyy aikaansaada normaali järjestys junassa matkustaville henkilöille.

Jonka kaiken meluamisen seurauksena paikalle asiaankuuluvasti ilmaantuinkin matkalippuja lävistelevä ammattilainen. Varmoin ottein selvitti tilanteen.

Puhuva ja lentävä ja sotkua, siivottomuutta aiheuttava eläinmatkustaja ihmisvaunussa. Heti poistettava.

Sanaakaan sanomatta tarmokas, hieinan synkkäkatseinen junailija sieppasi riekon, katkaisi kaulan ja ei sitten muuta, sillä selvä. Riekon osalta.

Isä hämmästynyt sai ankaran varoituksen. Ei kuulemma saisi vastaisuudessa tuoda siipikarjaa tupakoisijoillekaan tarkoitettuihin vaunuihin. Sitten vielä isän piti lunastaa kokoeläinlippu ja maksaa korvauksia tärveltyneistä vaatekappaleista ja penkkien puhdistuksesta.

Mistä tästä kaikesta isä oppi ja kaikki muutkin opettavaisista tarinoista onkeensa ottavat, että valtion rautateitten palvelukseen nähtävästi otetaan pyörityttävän raakalaismaisia yksilöitä. Katkaista nyt tuolla tavalla pajain käsin Kaija raukan riekolta kaula.

**SIRKKU RONTU**